

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce **P. S.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Lacinou, advokátem se sídlem Strakonice, Bezděkovská 53, proti žalovanému **Městskému úřadu Vimperk,** se sídlem Vimperk, Steinbrenerova 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 12. 2016, č. j. 51 A 56/2016 – 10,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou dne 13. 12. 2016 ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který spatřoval v souhlasu žalovaného s provedením stavby vodního díla „*Čistírna odpadních vod ENVI-PUR BC4 a akumulační jímka JK 7 na pozemku p. č. X k.ú Svatá Maří, se zasakováním přečištěných odpadních vod skrze vsakovací jímku na p.p.č. X k.ú. Svatá Maří*“ ze dne 14. 8. 2015, č. j. ŽP 16670/15-LAJ (dále jen „napadený souhlas“). Krajský soud usnesením ze dne 19. 12. 2016, č. j. 51 A 56/2016 – 10 (dále jen „napadené usnesení“), žalobu odmítl pro opožděnost.

Úvodem krajský soud konstatoval, že žalobce v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 – 76, zvolil na

obranu svých práv správný žalobní typ, tedy žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (dále jen „zásahová žaloba“). Následně krajský soud připomněl znění ustanovení § 84 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), které upravuje lhůty pro podání zásahové žaloby. Zdůraznil, že citované ustanovení stanoví jednak subjektivní dvouměsíční lhůtu, plynoucí od okamžiku, kdy se žalobce o nezákonném zásahu dozví, a jednak lhůtu objektivní v délce 2 let, běžící ode dne, kdy k zásahu došlo. Pro včasnost žaloby musí být dodrženy obě lhůty, přičemž jejich zmeškání nelze prominout. Krajský soud následně odcitoval právní větu rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 4 Aps 1/2013 – 25, dle které „[s]*ubjektivní dvouměsíční lhůta pak začíná běžet ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o vydání územního souhlasu. V případě uplynutí lhůt nelze argumentovat tím, že důsledky takového zásahu v podobě oprávnění žadatele realizovat záměr povolený územním souhlasem nadále trvají*“.

V tomto kontextu krajský soud poznamenal, že k tvrzenému zásahu došlo dne 14. 8. 2015, kdy byl napadený souhlas vydán. Od této doby počala běžet objektivní dvouletá lhůta ve smyslu § 84 odst. 1 s. ř. s. Objektivní lhůta pro podání zásahové žaloby (žaloba podána 13. 12. 2015) byla zachována.

Při posuzování subjektivní lhůty žalobce založil svou argumentaci na skutečnosti, že s podáním zásahové žaloby vyčkával do rozhodnutí (téhož) krajského soudu ve věci vedené pod sp. zn. 10 A 122/2015, neboť se domníval, že by napadený souhlas mohl být zrušen v rámci tohoto řízení. Žalobce proto vztáhl počátek běhu subjektivní lhůty pro podání zásahové žaloby k datu 14. 10. 2016, kdy mu byl doručen rozsudek ve věci sp. zn. 10 A 122/2015. Krajský soud k argumentaci žalobce poznamenal, že žalobou v uvedeném případě žalobce napadal rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 18. 5. 2015, č. j. KUJCK 34033/2015/OREG, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno územní rozhodnutí Městského úřadu Vimperk ze dne 10. 12. 2014, č. j. VÚP 25600/14-KLI-1092/10 (dále jen „územní rozhodnutí“), o umístění stavby „*Vsakovací jímka na pozemku parc. č. X v k. ú. Svatá Maří*“. Krajský soud zdůraznil, že v odkazovaném řízení žalobce napadal předchozí větou citovaná správní rozhodnutí, čímž byl vymezen předmět daného soudního řízení a žalobce se proto nemohl domnívat, že by krajský soud mohl v rámci uvedeného řízení rozhodnout rovněž o zrušení napadeného souhlasu. Žalobcem tvrzený počátek běhu subjektivní lhůty pro podání zásahové žaloby, odvozený od data doručení rozsudku ve věci sp. zn. 10 A 122/2015, proto krajský soud označil za nesprávný.

Následně krajský soud posoudil, jakým okamžikem skutečně počala běžet subjektivní lhůta ve smyslu § 84 odst. 1 s. ř. s. Zdůraznil, že žalobce v zásahové žalobě nespecifikoval okamžik, kdy se o vydání napadeného souhlasu dozvěděl. Odkázal však na přílohu č. 22 ze dne 3. 9. 2015, č. j. ŽP 10617/15-LAJ, doloženou k žalobě, ve které jej na jeho vlastní žádost žalovaný informoval o tom, že žadatel J. B. podal ohlášení vodního díla podle § 15a zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů, a že Městský úřad Vimperk vydal dne 14. 8. 2015 souhlas, týkající se stavby na pozemku p. č. X v k. ú. Svatá Maří. Krajský soud navázal, že ačkoliv mu není zřejmé, kdy bylo sdělení ze dne 3. 9. 2015 žalobci doručeno, je nepochybné, že se tak muselo stát nejpozději 9. 9. 2015. Toho dne totiž žalobce zaslal žalovanému žádost o poskytnutí informace, v níž se o předmětném sdělení a o napadeném souhlasu výslovně zmiňuje. Uzavřel proto, že se žalobce o vydání napadeného souhlasu dozvěděl nejpozději dne 9. 9. 2015 a od tohoto okamžiku tedy

s určitostí počala běžet subjektivní dvouměsíční lhůta pro podání zásahové žaloby, která uběhla dne 9. 11. 2015. Zásahová žaloba byla krajskému soudu doručena dne 13. 12. 2016. Subjektivní lhůta proto nebyla dodržena a krajskému soudu nezbylo než žalobu odmítnout.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému usnesení kasační stížnost odkazující na důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s. V ní namítl, že krajský soud dostatečně nezvážil spojitost mezi napadeným souhlasem a územním rozhodnutím, které bylo řešeno v rámci žaloby ve věci sp. zn. 10 A 122/2015. Pokud by došlo ke zrušení územního rozhodnutí, mohl by stěžovatel využít mimořádného opravného prostředku, který by dopadl na napadený souhlas, k jehož vydání bylo územní rozhodnutí využito jako jeden z podkladových materiálů.

Stěžovatel zopakoval svou argumentaci o počátku běhu subjektivní lhůty dnem nabytí právní moci rozsudku ve věci sp. zn. 10 A 122/2015. Podle jeho názoru bylo teprve tehdy možné považovat za splněnou jednu z podmínek pro podání zásahové žaloby, totiž přetrvávání nezákonného zásahu. V kontextu okolností posuzovaného případu stejný závěr dovodil z rozsudku tohoto soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Aps 15/2013 – 59. V té souvislosti také obecně namítl, že na rozdíl od žalob proti rozhodnutím správního orgánu, kde se lhůta pro podání zcela jednoznačně odvíjí od data doručení rozhodnutí, je při posuzování lhůty pro podání zásahové žaloby podle § 82 s. ř. s. nutno „*postupovat poněkud odlišněji* “. Současně konstatoval, že „*byl záměrně opomenut, aby vydání souhlasu nemohl zabránit* “.

Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal rovněž na rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 3. 2005 (stěžovatel nesprávně uvádí rok 2008), č. j. 2 Aps 1/2005 – 65, v souvislosti s nímž uvedl, že „[o]*chrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li kumulativně splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka)*“. Dodal, že při nesplnění jen jedné z uvedených podmínek nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout. Vyjádřil přesvědčení, že teprve zamítnutím žaloby ve věci sp. zn. 10 A 122/2015, při současné existenci napadeného souhlasu a skutečnosti, že s ním související stavba je užívána, trvá zásah do stěžovatelova práva na příznivé životní prostředí dle čl. 35 Listiny základních práv a svobod.

Stran odkazu krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Aps 1/2013 – 25, stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že uvedený rozsudek řeší poněkud odlišnou situaci, neboť stěžovatelka v uvedené věci nečinila nic na svou ochranu. Stěžovatel konstatoval, že od roku 2008, kdy bylo s nezákonnou výstavbou započato, vyvíjel značné úsilí na ochranu svých práv, „*avšak s ohledem na skutečnost, že opakovaně neprobíhala standardní stavební řízení, má situaci značně ztíženou*“. Uvedené doplnil konstatováním, že „*se* [snažil] *proti napadenému souhlasu brojit v rámci žaloby 10 A 122/2015*“ a pouze nechtěl zahajovat nové soudní řízení. S poukazem na judikaturu Ústavního soudu stěžovatel zdůraznil, že při výkladu právních předpisů nelze pomíjet jejich účel a smysl (viz například

nález ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15). Stěžovateli je upíráno právo na spravedlivý proces pouze z důvodu, že „*údajně včas nepodal věcně správnou žalobu*“, ačkoliv proti napadenému souhlasu postupoval v rámci přezkumného řízení, i u soudu, a to návrhem na vydání předběžného opatření v řízení o žalobě, kterou napadal územní rozhodnutí, o které se napadený souhlas opíral. To, že stavba vodního díla byla provedena v rozporu s územním rozhodnutím, bylo podle stěžovatele konstatováno i v závěru rozsudku ve věci sp. zn. 10 A 122/2015, na str. 13.

Závěrem stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že krajský soud vytvořil návod, jak v rozporu s právními předpisy zrealizovat stavbu, proti které se bezprostřední soused nemůže nijak bránit – „*nejprve je zbaven správním orgánem práv účastníka řízení a následně mu není ani umožněno domáhat se ochrany svých práv u nezávislého a nestranného soudu*“. Stěžovatel proto navrhl napadené usnesení zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Zdejší soud připomíná svou judikaturu, podle které platí, že „*odmítl-li krajský soud žalobu jako neprojednatelnou a nezabýval-li se jí věcně, přezkoumává Nejvyšší správní soud v kasačním řízení jen to, zda krajský soud správně posoudil nesplnění procesních podmínek; věcný obsah žaloby přezkoumávat nemůže*“ (viz rozsudek ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 – 65). Judikatura v daném kontextu zdůrazňuje vazbu mezi kasačním důvodem dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a dalšími kasačními důvody. Z tohoto hlediska je zřejmé, že stěžovatel, navzdory deklarovanému kasačnímu důvodu podle písm. b) citovaného ustanovení, míří svou argumentací na nesprávné posouzení právní otázky počátku běhu subjektivní lhůty pro podání zásahové žaloby, nikoliv na zpochybnění skutkové stránky věci, kterou naopak v kasační stížnosti nijak nerozporoval.

V té souvislosti je rozumné nejprve vypořádat stěžovatelovu námitku nedostatečného posouzení spojitosti (souvislosti) souhlasu s umístěním stavby (toto řízení) a územním rozhodnutím (řízení ve věci sp. zn. 10 A 122/2015). Nejvyšší správní soud ze spisu sp. zn. 10 A 122/2015 ověřil, že žalobou podanou v této věci žalobce napadal rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 18. 5. 2015, č. j. KUJCK 34033/2015/OREG. Této skutečnosti zcela odpovídá i formulace petitu předmětné žaloby, navrhující zrušení citovaného rozhodnutí a jemu předcházejícího (prvostupňového) územního rozhodnutí Městského úřadu Vimperk ze dne 10. 12. 2014, č. j. VÚP 25600/14-KLI-1092/10. Závěr krajského soudu o jasném vymezení předmětu řízení, z něhož stěžovatel nemohl očekávat zrušení napadeného souhlasu lze doplnit o konstatování, že sám stěžovatel v zásahové žalobě explicitně vyslovil, že napadený souhlas „*není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.* [a] *v těchto případech je soudní ochrana práv třetích osob*

zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem“. Je tedy zřejmé, že stěžovatel měl povědomí o tom, že žalobou (proti správnímu rozhodnutí) ve věci sp. zn. 10 A 122/2015 nenapadá předmětný souhlas a nemůže dosáhnout jeho zrušení. Krajský soud tuto úvahu v napadeném rozsudku vyjádřil srozumitelně. Stěžovatelovo kasační tvrzení, že důvodem vyčkávání na rozsudek ve věci územního rozhodnutí bylo to, že by v případě zrušení územního rozhodnutí mohl následně využít mimořádného opravného prostředku vůči napadenému souhlasu, není vzhledem k výše uvedeným závěrům podstatné; Nejvyšší správní soud ovšem navíc odkazuje na skutečnost, že toto tvrzení stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti, a proto k němu ani nelze přihlížet (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti na podporu svých závěrů citoval z rozsudku zdejšího soudu č. j. 9 Aps 15/2013 – 59, když uvedl, že „[s]*ubjektivní lhůta pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 84 odst. 1 **[...]** odvíjí se její běh až od okamžiku, kdy jsou žalobci všechny podstatné skutečnosti pro podání žaloby známy*“. Zdejší soud k této námitce konstatuje, že stěžovatel v rámci citace vypustil text „*je stanovena v délce dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu*“, který zřetelně konvenuje závěru krajského soudu. Kromě toho lze zopakovat, vzhledem k vymezení předmětu řízení ve věci sp. zn. 10 A 122/2015, že výsledek tohoto řízení nepředstavoval z hlediska podmínek zásahové žaloby podstatnou skutečnost.

V kasační stížnosti stěžovatel rovněž poukazoval na názor vyslovený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65, podle kterého může být řízení podle § 82 a násl. s. ř. s. úspěšné za kumulativního splnění určitých podmínek, mezi kterými je též podmínka trvání zásahu nebo jeho důsledků nebo hrozby opakování nezákonného zásahu (6. podmínka). Zde Nejvyšší správní soud konstatuje, že citované judikaturní závěry mají vztah spíše k ustanovení § 87 s. ř. s., tedy k důvodnosti žaloby, přičemž v nyní posuzované věci krajský soud zásahovou žalobu odmítl a k meritornímu posouzení věci tedy nepřistoupil. Lze nicméně zdůraznit, že novelizací soudního řádu správního, provedenou zákonem č. 303/2011 Sb., došlo v rámci § 82 s. ř. s., s účinností od 1. 1. 2012, k vypuštění slov „*trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování*“. Vzhledem k datu vydání napadeného souhlasu (14. 8. 2015), je tak zcela nepochybné, že stěžovatelův závěr, že přetrvávání zásahu je jednou z podmínek pro podání zásahové žaloby, nemůže obstát. Stěžovatelova představa o počátku běhu subjektivní lhůty pro podání zásahové žaloby tedy neobstojí z žádného namítaného důvodu.

Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybnil také odkaz krajského soudu na rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 4 Aps 1/2013 – 25 s tím, že tento rozsudek řeší poněkud odlišnou situaci, neboť stěžovatelka v dané věci nečinila nic na svou ochranu. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že krajský soud na citovaný rozsudek zjevně poukázal pro zdůraznění, že judikatura zdejšího soudu váže počátek subjektivní lhůty, shodně s textací § 84 odst. 1 s. ř. s., na okamžik, kdy se žalobce o žalobou napadaném zásahu (zde souhlasu) dozví. Tento závěr pak krajským soudem odkázaný rozsudek plně podporuje. V tomto kontextu lze doplnit též odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 5 Aps 5/2010 – 293, z něhož vyplývá, že subjektivní lhůta pro podání zásahové žaloby běží od okamžiku, „*kdy se žalobce dozvěděl o skutečnostech, v nichž spatřuje nezákonný zásah. Rozhodující je přitom znalost žalobce o skutkových okolnostech, z nichž vyplývá konání či nekonání správního orgánu, v němž je spatřován*

nezákonný zásah. Okamžik, kdy žalobce nabyl přesvědčení o tom, že předmětné konání či nekonání správního orgánu naplňuje veškeré znaky nezákonného zásahu definované v § 82 s. ř. s., není pro běh této lhůty rozhodný."

Zdejší soud ve zmíněném rozsudku č. j. 4 Aps 1/2013 – 25 rovněž akcentoval význam lhůt podle § 84 odst. 1 s. ř. s., kdy vyslovil, že „*jsou to právě lhůty stanovené v § 84 odst. 1 s. ř. s., jejichž účelem je zajištění spravedlivé rovnováhy mezi právem na soudní ochranu žalobce (tj. osoby tvrdící přímé zkrácení na svých právech nezákonným zásahem ve formě vydaného územního souhlasu) a právní jistotou, respektive ochranou nabytých práv toho, komu stavební úřad povolil jeho záměr územním souhlasem. Stanovení zákonných lhůt je rovněž v souladu se zásadou bdělosti (vigilantibus iura), která vyžaduje, aby práva (obrana) dotčených osob byla uplatněna včas, tj. ve stanovené době poté, co se tyto osoby o svém dotčení dozví.*" „*Obranou*" je přitom nepochybně míněna obrana relevantním způsobem, tedy zde podáním zásahové žaloby, kdy stěžovatel neměl žádného relevantního důvodu domnívat se, že dosáhne zrušení napadeného souhlasu v rámci žaloby proti správnímu rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s., vedeného pod sp. zn. 10 A 122/2015. Z hlediska omezení práva na soudní ochranu lhůtami lze odkázat též na nález Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 16/12, kde Ústavní soud aproboval jejich existenci a význam. Je proto lichá námitka stěžovatele, že mu bylo upřeno právo na spravedlivý proces pouze z důvodu, že „*údajně včas nepodal věcně správnou žalobu*".

Pokud se jedná o námitku stěžovatele, že krajský soud svým postupem „*vytvořil návod, jak v rozporu s právními předpisy zrealizovat stavbu, proti které se bezprostřední soused nemůže nijak bránit*" nemůže mu ani v tomto dát zdejší soud za pravdu. Ze shora uvedených závěrů je zřejmé, že stěžovatel správně napadal souhlas s provedením stavby zásahovou žalobou. Bez relevantních důvodů však vázal počátek běhu subjektivní lhůty pro podání zásahové žaloby na rozhodnutí ve věci sp. zn. 10 A 122/2015. V důsledku své vlastní nesprávné úvahy podal zásahovou žalobu po marném uplynutí lhůty, jejíž zmeškání není možné prominout (§ 84 odst. 2 s. ř. s.). Je tedy zřejmé, že stěžovatel měl k dispozici prostředek, kterým se mohl bránit vůči napadenému souhlasu, a jehož existence si byl jednoznačně vědom. V souladu se zásadou *vigilantibus iura* nelze jeho pochybení přičítat krajskému soudu nebo dokonce vyvozovat jakékoli spekulativní závěry o podpoře obcházení smyslu zákona. Argumentace spočívající v tom, že stěžovatel nechtěl zahajovat v průběhu řízení ve věci sp. zn. 10 A 122/2015 další soudní řízení, nemůže obstát ve světle skutečnosti, že neměl žádného důvodu se domnívat, že v rámci prvně jmenovaného řízení může dojít (také) ke zrušení napadeného souhlasu. Stěžovatelem tvrzená nemožnost domáhat se svých práv u nezávislého a nestranného soudu, tak nevznikla v důsledku postupu krajského soudu, ale jen a pouze v důsledku nedostatku (odpovídající) aktivity na straně stěžovatele. I tato kasační námitka je proto nedůvodná.

Zdejší soud závěrem dodává, že kasační námitka stěžovatele, dle které je při posuzování lhůty pro podání zásahové žaloby podle § 82 s. ř. s. třeba „*postupovat poněkud odlišněji*" než v případě žalob podle § 65 a násl. s. ř. s., je formulována velmi obecně. Stěžovatel ji, kromě výše vypořádanými argumenty, nijak nerozvádí, takže je namístě odkázat na standardní judikaturní závěr tohoto soudu, že míře konkrétnosti uplatněných žalobních (kasačních) bodů musí nutně korespondovat míra konkrétnosti odůvodnění soudního rozhodnutí, neboť pokud má soudní přezkum probíhat v mezích žalobních

(kasačních) bodů, nelze z povahy věci důvodnost či nedůvodnost zcela obecné námitky odůvodnit zcela konkrétním způsobem (viz rozsudky ze dne 2. 11. 2016, č. j. 3 As 12/2016 – 81, ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 As 73/2006 – 121). Zdejší soud tak nemůže v reakci na tuto námitku než zopakovat, že krajský soud posoudil běh subjektivní lhůty pro podání zásahové žaloby zcela v intencích zákonné úpravy a v souladu s judikaturou tohoto soudu.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (v kontextu s vypořádanými kasačními námitkami) není dán, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu